

ת"פ (ירושלים) 42639-01-25 - מדינת ישראל נ' מחמד מנאצרה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 42639-01-25 מדינת ישראל נ' מנאצרה
ואח'

לפני כבוד השופט ציון סהראי

בעניין: המאשימה

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד מוטי בניטה ורוז מיכאל
תביעות ירושלים

נגד

הנאשמים

1. מחמד מנאצרה
2. דוד חצבני
2 ע"י ב"כ עוה"ד אלון קריטי

גזר דין (נאשם 2)

1. כנגד הנאשם 2 (להלן: "**הנאשם**") הוגש כתב אישום המייחס לו הסעת שוהה בלתי חוקי (הוא נאשם 1), בכך שהסיעו ברכבו ביום 15.1.2025 מכיוון פתח תקווה לכיוון ירושלים.
2. הנאשם הודה בעובדות כתב האישום והורשע בעבירה לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952 (להלן: "**החוק**").

טיעוני הצדדים לעונש:

3. המאשימה טענה כי המתחם הראוי בנסיבות העניין הוא 2-7 חודשי מאסר בפועל. אציין, כי בתום טיעוניה לעונש הבהיר הממונה מטעם המאשימה כי המתחם שנטען על ידי נציגת המאשימה מקורו בטעות, אך לא נטען כן ביחס לעונש המבוקש. המאשימה עתרה להשית על הנאשם עונש בחלק העליון של המתחם הנטען.
4. המאשימה טענה, כי הערכים המוגנים בעבירה המיוחסת לנאשם הם שמירה על ריבונות המדינה בכל הנוגע לזהות הבאים בשעריה, וכפועל יוצא, הגנה על שלום הציבור ובטחונו.
5. עוד נטען, כי לנאשם עבר פלילי רלוונטי, הכולל מאסר על תנאי בר הפעלה של חודש ימים מת"פ 18525-01-24.

6. ב"כ הנאשם טען למתחם ענישה נמוך מזה שנטען על ידי המאשימה, המתחיל במאסר על תנאי ועד למאסר לריצוי בעבודות שירות, וביקש לבסס טיעונו על מספר פסקי דין. לטענתו, באותם פסקי דין אליהם הפנה דובר במקרים חמורים יותר שהסתיימו בעונשים קלים מאלו להם עותרת המאשימה.

7. עוד טען, כי מדובר בנאשם שאין לו ליווי ותמיכה והוא נתון לחסדיהם של אסירים אחרים. כן נטען, כי הנאשם מאוים על ידי אסירים אחרים בכלא, וכי מדובר באדם בעל יכולות שכליות מוגבלות.

מתחם העונש ההולם:

8. בקביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט להביא בחשבון את מידת הפגיעה בערך החברתי שנפגע, מדיניות הענישה הנוהגת ואת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

9. הערכים המוגנים בעבירה בה הורשע הנאשם הם שמירה על שלום הציבור ובטחונו, שמירה על ריבונות המדינה על שטחה ועל זכותה להחליט מי הם הזכאים והרשאים להיכנס בשעריה.

10. בשנת 2024, בעקבות זוועות אירועי ה- 7.10.23 ופתיחת מלחמת "חרבות ברזל", תוקן החוק כך שהעונש הקבוע לצד העבירה בה הורשע הנאשם הוכפל והועמד על 4 שנות מאסר. במסגרת אותו תיקון (תיקון מס' 38) אף נקבע לעבירה עונש מינימום שלא יפחת מרבע העונש המרבי שנקבע לעבירה. עוד נקבע, כי בהיעדר טעמים מיוחדים לא יהיה עונש המאסר כולו על תנאי.

11. תיקון 38 מלמד, כי המחוקק ביטא רצונו כך שמי שמורשע בעבירה בה הורשע הנאשם ייגזר עונשו למאסר מינימלי, שלא יכול להיות כולו מותנה, אלא במידה שקיימים טעמים מיוחדים לכך. מכאן, עתירת ב"כ הנאשם לקבוע מתחם ענישה הולם שתחילתו בעונש של מאסר מותנה איננה הולמת את לשון החוק ורצון המחוקק, שכן הטלת עונש מאסר מותנה בלבד אפשרית רק מטעמים מיוחדים. אינני סבור כי יש מקום לקבוע את תחתית המתחם באופן שלא יהלום את הוראות החוק ורצון המחוקק.

12. מכתב האישום בו הודה (שלא במסגרת הסדר טיעון) עולה, כי הנאשם הסיע שוהה בלתי חוקי בתוך תחומי מדינת ישראל. הסעת השוהה הבלתי חוקי לא נעשתה עבור תשלום, הנאשם לא הכניס את השוהה הבלתי חוקי לתוך תחומי מדינת ישראל ואף לא הסתירו בתוך הרכב. נסיבות אלו מוליכות למסקנה ולפיה מידת הפגיעה בערכים המוגנים איננה ברף הגבוה, וזאת מבלי להמעיט בחומרת המעשה המיוחס לנאשם.

13. בהצגת מדיניות הענישה הנוהגת יש להביא בחשבון מתחמי ענישה שנקבעו לאחר תיקון 38 לחוק, שכן מתחמי ענישה שנקבעו עובר לתיקון 38 לחוק לא הביאו בחשבון את העובדה שהעונש הקבוע לצד העבירה הוכפל, ואף לא את העובדה שנקבע עונש מינימלי שלא יפחת מרבע העונש הקבוע

לצד העבירה, קרי - 12 חודשי מאסר (שיכולים לכלול גם מאסר על תנאי, אולם לא רק).

14. עיון בפסיקה הרלוונטית מלמד, כי מדיניות הענישה הנוהגת בעבירה בה הורשע הנאשם ובנסיבות דומות, אם כי לא זהות, עומדת על מספר חודשי מאסר אותם ניתן לבצע בעבודות שירות ועד 18 חודשי מאסר בפועל.

15. כך, למשל, בת"פ 8840-06-24 נקבע מתחם ענישה של 6-18 חודשי מאסר בגין הסעת שני שוהים בלתי חוקיים; ת"פ 31326-08-24 מדינת ישראל נ' אלאא חפאג'ה נקבע מתחם ענישה של 6-18 חודשי מאסר בגין הסעת שני שוהים בלתי חוקיים.

16. אין בידי לקבל את מתחם הענישה לו נטען על ידי המאשימה, הן לנוכח העובדה שהוא אינו עולה בקנה אחד עם מתחם העונש ההולם בנסיבותיו של תיק זה, והן לנוכח העובדה שהמאשימה הבהירה, עוד במעמד הדיון, כי חלה טעות במתחם הנטען.

17. כך או כך, הגדרת מתחם ענישה הולם על ידי בית המשפט איננה מוגבלת לטיעוני הצדדים, ולעניין זה אפנה לע"פ 1548/18 תום נתנאל גיא נ' מדינת ישראל (28.11.2018)

18. לנוכח האמור, מצאתי לקבוע מתחם ענישה ההולם בנסיבותיו של תיק זה בטווח שבין 5-18 חודשי מאסר בפועל.

גזירת עונשו של הנאשם:

19. בגזירת עונשו של הנאשם על בית המשפט להביא בחשבון נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40 לא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

20. עניין לנו בנאשם כבן 54, לחובתו הרשעה מלפני מספר חודשים בעבירה של ניסיון לבצע עבירה לפי סעיף 12(4) לחוק (גזר דין מיום 8.9.24 בת"פ 18525-01-24). באותו עניין הורשע הנאשם בכך שעבר במעבר הגבול בשדה התעופה בן גוריון תוך שנצמד לאחר, מבלי שנבדק על ידי בקר ביקורת הגבולות או על ידי המערכת הממוחשבת. על פי כתב האישום, בשל קיומו של צו עיכוב יציאה מן הארץ (שלא היה בתוקף - אך בשל תקלה היה עדיין רשום במעברי הגבול), לא יכול היה הנאשם לעבור במעבר הגבול, ואז עבר במעבר הגבול מבלי שהעביר את דרכו, תוך שהוא נצמד לאחר. בגין הרשעה זו נגזר על הנאשם עונש של מאסר על תנאי של חודש למשך שנה, "והתנאי הוא שלא יעבור את העבירה בה הורשע או את העבירה המוגמרת", כך בגזר הדין.

21. בעניין זה, לא מצאתי לקבל את טענת המאשימה ולפיה יש בעבירה בה הורשע הנאשם על ידי כדי להביא להפעלת המאסר המותנה שנגזר עליו במסגרת ת"פ 18525-01-24. אסביר.

22. הנאשם הורשע בעבירה של ניסיון לבצע עבירה לפי סעיף 12(4) לחוק, ובית המשפט קבע כי תנאי להפעלת מאסר של חודש שנגזר עליו הוא בכך שיעבור את העבירה בה הורשע או את העבירה המוגמרת, קרי - עבירה לפי סעיף 12(4) לחוק הכניסה לישראל או ניסיון לעבור עבירה זו.

23. הנאשם הורשע על ידי בביצוע עבירה לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק. מאחר שעל פי גזר הדין שניתן כנגד הנאשם בת"פ 18525-01-24 ניתן להפעיל את עונש המאסר המותנה שנגזר עליו ככל שיעבור את העבירה בה הורשע (עבירת הנסיון) או את העבירה המוגמרת (עבירה לפי סעיף 12(4) לחוק), ומאחר שהנאשם לא הורשע בתיק זה בעבירה בה הורשע בתיק הקודם, ואף לא בעבירה המוגמרת, שאז לא ניתן להורות על הפעלת המאסר המותנה שנגזר עליו בשל הרשעתו בעבירה לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק.

24. כן יש להביא בחשבון כי הנאשם הודה בכתב האישום כמו שהוא, שלא במסגרת הסדר טיעון, ובכך חסך מזמנו של בית המשפט ומזמנם של הצדדים.

25. אף שהמאשימה ביקשה להבהיר כי המתחם לו טענה איננו המתחם הראוי, לא ביקשה היא לעתור לעונש חמור מזה לו עתרה, קרי - במתחם העליון בטווח שבין 2-7 חודשי מאסר.

26. ב"כ הנאשם הפנה לפסקי דין בהם נגזרו עונשים קלים יותר על נאשמים שהורשעו בעבירות דומות בנסיבות חמורות יותר. בשל כך שמדובר בגזרי דין שניתנו טרם תיקון 38 לחוק, לא מצאתי לקבל דוגמאות אלו כרלוונטיות לענייננו.

27. כפי שהובהר לעיל, מאז פרצה מלחמת "חרבות ברזל" מדינת ישראל מתמודדת עם מציאות בטחונית קשה מאוד, וכתוצאה מכך תוקן החוק באופן שהחמיר את הענישה בעבירה בה הורשע הנאשם, ואף קבע לה עונש מינימלי, שנכון להיום עומד על 12 חודשי מאסר, שיכול לכלול גם עונש של מאסר מותנה, אך לא רק - אלא מטעמים מיוחדים.

28. בנסיבות אלו, לא מצאתי ממש בטיעוני הסניגור בכל הנוגע להשוואת עניינו של הנאשם לעניינם של אחרים, טרם התיקון.

29. סיכומי של דבר, מכלול הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כפי שפורט לעיל, ומדיניות הענישה הנוהגת מוליכים למסקנה ולפיה יש לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל למשך 5 חודשים בניכוי ימי מעצרו;

ב. מאסר על תנאי למשך 7 חודשים והתנאי הוא שלא יעבור את העבירה בה הורשע או

עבירה לפי סעיף 12א(ג)(א1) לחוק במשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר;

ג. קנס בסך 3,500 ₪ או 15 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם בתוך 90 יום;

ד. פסילה מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה למשך חודשיים מיום שחרורו ממאסר. על הנאשם להפקיד רישיונו במזכירות בית המשפט, והפסילה תימנה החל מיום הפקדת רישיונו כאמור.

ה. פסילה מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה למשך 6 חודשים, ואולם הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם יעבור תוך 3 שנים עבירה על החוק (למען הסר ספק - הכוונה לחוק הכניסה לישראל) או נהיגה בפסילה.

30. זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ד אדר תשפ"ה, 24 מרץ 2025, במעמד הצדדים.